

In Ecuador zitten twee Nederlandse mannen al bijna acht maanden onder erbarmelijke omstandigheden vast, twee mannen met een pedofiele geaardheid. Ze weten nog altijd niet precies waar ze van worden verdacht en ze hebben nog geen rechter gezien. Ik meen ze goed te kennen, beschouw ze als vrienden. Mijn indruk is dat ze onschuldig zijn.

In de afgelopen maanden heb ik meermaals tevergeefs geprobeerd om de kwaliteitsmedia voor de zaak te interesseren, ook om hen aan te moedigen er een onderzoeksjournalist op te zetten. Vooral de rol van het Nederlandse Openbaar Ministerie en die van pedojagersclub Free the Girl (en haar dubieuze Amerikaanse partner Operation Underground Railroad) zouden eens kritisch tegen het licht gehouden moeten worden; ze zorgen in mijn ogen voor een giftig klimaat dat elke genuanceerde discussie bij voorbaat smoort. Het woord 'kinderporno' wordt door hen veel te lichtzinnig en net iets te gretig gebruikt – alle luiken gaan dan meteen dicht.

Ik meen de (lange aanloop naar de) arrestatie relatief objectief te hebben gevolgd, maar wellicht wordt mijn blik vertroebeld door angst, boosheid, teleurstelling en vriendschap. Vandaar dat ik hoop(te) op hulp.

Een van de media die ik benaderde, gaf aan dat het 'geen nieuwswaardig feit' betrof. De hoofdredacteur van een opinieweekblad benadrukte dat een gevoelig onderwerp als pedofilie niet vanuit twee gedetineerde pedofielen kan worden behandeld – 'Wie zegt dat ze onschuldig zijn?' Een andere reactie: 'Ik merk toch een erg groot ongemak bij mij om dit stuk te plaatsen.' De algehele teneur in een notendop.

Bijgevoegd het essay dat ik schreef – het bestaat uit twee delen die elkaar afwisselen: een min of meer journalistiek verslag en een persoonlijke reflectie, al is het onderscheid soms moeilijk te maken. De reflectie heb ik gecursiveerd.

Parkeer de vooroordelen die om voorrang schreeuwen en oordeel niet te snel; rook hoeft niet altijd te duiden op vuur, rookmachines hebben immers geen vuur nodig. En pak eventueel de handschoen op. Kwetsbare minderheden verdienen bescherming, geen heksenjacht. Dat is heilzaam voor alles en iedereen.

Tien jaar Mart(h)ijn

De gruwelijke gevolgen van een hysterische heksenjacht

De tijdgeest dicteert welke onderwerpen wel of niet besproken mogen worden. Denk aan pedofilie. Toch is het belangrijk om een 'onbespreekbaar' onderwerp niet uit de weg te gaan;

gevoelloze mechanismen worden blootgelegd en (toekomstige) slachtoffers voorkomen. Bovendien is de vrijheid van meningsuiting is in ons land heilig. Dacht ik.

Op dit moment zitten twee Nederlandse mannen al meer dan een half jaar onder erbarmelijke omstandigheden vast in Ecuador, en ze hebben nog geen rechter gezien. Waar ze precies van worden verdacht, is nog altijd niet helemaal duidelijk. Het Ministerie van Buitenlandse Zaken bemoeit zich niet met de rechtsgang en Nederland heeft geen ambassade in Ecuador. Een uitzichtloze situatie, ze vrezen voor hun leven.

De aanloop naar de arrestatie van de twee mannen begint in 2011, bij de poging van het Openbaar Ministerie om de in 1982 opgerichte vereniging Martijn te verbieden; de sneeuwbal begint dan te rollen. Na jarenlang intensief onderzoek waren er geen strafbare feiten gevonden, dus kon volgens minister van Justitie Opstelten (VVD) slechts het civielrecht nog uitkomst bieden.

Begin jaren tachtig klopte de VVD nog regelmatig aan bij vereniging Martijn om advies in te winnen over het onderwerp pedofilie. Toenmalig VVD-minister Korthals Altes diende in 1986 een wetsvoorstel in om de leeftijdsgrens van het verbod op seksuele handelingen te verlagen van zestien naar twaalf jaar. Hij beriep zich onder meer op wetenschappelijke onderzoeken die aantoonde dat seks met minderjarigen niet schadelijk hoeft te zijn.

Ook de JOVD – (linksliberaal) Mark Rutte was destijds lid en zou twee jaar later voorzitter worden – tekende net als de Jonge Socialisten in 1986 een petitie vóór de wetwijziging. De wet haalde het in afgeslankte vorm, maar werd in het begin van het nieuwe millennium afgeschaft. De wortels van vereniging Martijn kregen in de beginjaren dus voeding van de politiek, vooral van de VVD.

In 2011 was dat compleet anders. VVD-minister Opstelten sprak in november van dat jaar, in de aanloop naar de rechtszaak om vereniging Martijn te verbieden, in de Tweede Kamer expliciet de hoop uit dat de rechtbank tot een verbod zou komen. Op zijn minst vreemd, want een minister mag zijn mening niet geven over een zaak die nog onder de rechter is. Links en rechts waren het eens met de uitspraak van minister Opstelten dat de vereniging verboden moest worden.

Tofik Dibi (GroenLinks) zei tijdens hetzelfde Kamerdebat: ‘De vereniging Martijn is een vereniging van vieze mannetjes, met gore standpunten, die walging en weerzin opwekken. [...] Mijn onderbuik zegt: sluit ze op en gooi de sleutel weg.’ En Madeleine van Toorenburg (CDA): ‘Dat zo’n walgelijke vereniging mag bestaan.’ Pieter Omtzigt had het indertijd in zijn tweets

regelmatig over 'de slachtoffers van Martijn'. Let wel, tien jaar onderzoek van politie en OM had geen strafbare feiten opgeleverd.

Ruim tien jaar heb ik me verdiept in het onderwerp pedofilie, een geaardheid die niet (meer) mag bestaan, die moet worden uitgewist. En laat ik er niet omheen draaien, ik ben me rôt geschrokken. De haat die het wint van de feiten, de fabeltjes die voor zoete koek worden geslikt, de verstoting die volgt op welke nuance dan ook, de opportunistische rol van de politiek en vooral die van het Openbaar Ministerie. Bij dit onderwerp lijkt elke ratio verdwenen en regeert de onderbuik.

Nog voor de rechtsgang een feit werd, besloot ik in 2011 lid te worden van vereniging Martijn om een dialoog op gang te brengen en de oplaaiende heksenjacht te helpen stoppen; een pedofiel is een mens, geen ongedierte – welke ongewenste minderheid is als volgende aan de beurt? Een bijvangst was dat ik niet veel later de rechtszaak in Assen van buitenaf én van binnenuit kon volgen. 'Einde carrière,' twitterden enkele cynische collega-schrijvers met ogenschijnlijk sardonisch genoegen.

Voor de goede orde, ik blijf het uit noodzaak herhalen, ik ben geen voorstander van seksuele contacten tussen volwassenen en kinderen. Ik vind wel dat mensen met een pedofiele geaardheid daarover mogen dromen en fantaseren, en dat ze over hun verlangens mogen spreken en schrijven – en dat ze (net als de VVD in 1986) mogen pleiten voor een liberalisering van de zedenwetgeving.

Sterker nog, ik ben ervan overtuigd dat openheid en transparantie tot meer begrip leiden, tot wederzijds begrip. Een ingeboren geaardheid verdwijnt niet door deze publiekelijk te verketteren. Niet in Iran, niet in Rusland, niet in Hongarije en ook niet in Nederland. In ons land wonen naar schatting honderdvijftigduizend mensen met pedofiele gevoelens, mannen en vrouwen. Wen er maar aan. Práát eens met ze, verban ze niet naar de kelders van de samenleving. En besef dat circa tachtig procent van het kindermisbruik plaatsvindt in de familiekring, door 'gelegenheidspedoseksuelen'.

In 2011 meldde ik me dus aan als lid van de in 1982 opgerichte vereniging Martijn. Ik bezocht vergaderingen, ging met leden in gesprek en adviseerde het bestuur. Een kinder- en jeugdpsychiater mailde mij eind 2011 het volgende: 'Dank voor uw bijdrage aan de zoektocht die we als samenleving moeten doen. Geen onzinnige zwart-wit mening, maar een genuanceerd verhaal.' Verschillende steunbetuigingen uit die hoek volgden, maar de afzenders zeiden er wel bij dat ze hun mening niet publiekelijk durfden te uiten.

In mei 2012 vertegenwoordigde ik de vereniging voor de rechtbank in Assen. Ik heb destijds meermaals geprobeerd om in gesprek te komen met Kamerleden, maar ik kreeg geen enkele reactie. Ook andere leden van vereniging Martijn probeerden dit, en ook zij werden genegeerd.

Het bah-gehalte

De rechtszaak dient uiteindelijk in Assen, op 16 mei 2012. Het Openbaar Ministerie moest aannemelijk maken dat (de werkzaamheden van) vereniging Martijn in strijd zijn met de openbare orde. Zowel in het verzoekschrift als in het requisitoir beweert het OM dat vereniging Martijn een ernstig gevaar oplevert voor de kinderen in Nederland. 'Het gedachtegoed en de wijze waarop dit wordt geuit moeten als een ernstige bedreiging voor de lichamelijke en seksuele integriteit van het kind worden gezien.'

Het OM had een criterium geformuleerd om teksten en afbeeldingen die sinds 1982 waren verschenen in het ledenblad en op de site te toetsen: het 'bah-gehalte'. Vooral de teksten uit de beginjaren van de vereniging werden beoordeeld met een hoog bah-gehalte. Het OM voerde onder meer een recensie op die oud-senator Edward Brongersma (PvdA) in het blad schreef over de in 1982 bij uitgeverij Van Oorschot verschenen roman Een jongen met vier benen van Kees Verheul. 'Kennelijk bedoeld om seksueel te prikkelen,' opperde de Officier van Justitie. (Kennelijk bedoeld om seksueel te prikkelen – hoe meet je dat?)

Ook het volgende gedicht dat op de site stond, kreeg van het Openbaar Ministerie een hoog bah-gehalte: Ik zou wat graag / In een bootje met je varen / Je minnen / Je kussen / Je lichaam tegen mij / Ik streek in mijn dromen / Overall waar ik wil komen / En jij vindt het fijn / Gedachten zijn vrij / Het is een cliché / Maar wat ik net schreef / Is slechts een kans op honderd / Realiteit / We leven in een wereld / Waar zo'n dingen niet kunnen / Maar gelukkig / Wat een bof / Dromen is tof / En t kan geen kwaad.

Op 27 juni 2012 wordt vereniging Martijn door de rechtbank verboden. De pers reageert gelaten op het vonnis. Te gelaten vindt NRC-Ombudsman Sjoerd de Jong: 'Op 27 juni verbood de rechtbank in Assen de vereniging Martijn, die de belangen van pedofielen wil behartigen. Dat was opmerkelijk nieuws, maar de krant wijdde er geen commentaar aan. Nu hoeft dat ook niet bij elke nieuwsgebeurtenis, maar bij deze zou je het juist wel verwachten. [...] Dat lijkt geheel in lijn met de liberale beginselen van de krant: het gaat tenslotte [niet om de woorden maar] om de daden.'

Hoger beroep

Vereniging Martijn gaat in hoger beroep bij het gerechtshof in Leeuwarden. Het OM pleit om dat beroep niet ontvankelijk te verklaren, want een vereniging die is verboden, bestaat immers niet meer en kan dus niet in hoger beroep gaan. Het hof gaat hier niet in mee en oordeelt in april 2013 dat van een dreigende ontwrichting van de samenleving geen sprake is en dat de vereniging dus niet verboden kan worden. Volgens het hof dient de samenleving ook uitingen voor lief te nemen die in brede kring worden verafschuwd. Bovendien zijn de uitingen en gedragingen van Martijn niet strafbaar, benadrukt het hof.

Het OM legt deze uitspraak vervolgens voor aan de Hoge Raad. Die beslist op 18 april 2014 dat de vereniging per direct wordt verboden, want in strijd is met de openbare orde. Volgens de Hoge Raad is het in dit zeer bijzondere geval noodzakelijk, in het belang van de bescherming van de gezondheid en van de rechten en vrijheden van kinderen. 'Deze maatschappelijke opvattingen worden ook buiten Nederland breed gedragen, en Nederland heeft zich internationaal verplicht in dat verband maatregelen te nemen.' Brussel kijkt dus mee.

De advocaten Gerard Spong en Sidney Smeets stappen vervolgens namens Marthijn Uittenbogaard naar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Die laat begin 2015 weten de klacht niet in behandeling te nemen. De reactie van Spong en Smeets: 'Wij zien in deze beslissing een geval van ontwijken van het geven van een rechtsoordeel over een maatschappelijk heikele rechtsvraag. Een gebrek aan moed dus. In een weerbare democratische samenleving horen juist de impopulaire meningen beschermd te worden. Vrijheid van meningsuiting heeft alleen betekenis als het ook (of juist) impopulaire meningen beschermt. Meningen dus waar niet iedereen het mee eens is en die sommigen zelfs aanstootgevend vinden.'

Isolement

Vereniging Martijn wordt definitief verboden, inclusief de website van de vereniging, maar oud-voorzitter Marthijn Uittenbogaard krijgt van de Officier van Justitie te horen dat hij de website wel privé mag voortzetten. Hij besluit zich te concentreren op zijn in 2001 gestarte websites www.brongersma.info en www.marthijn.nl (met een h dus), een nieuwe naam voor een site die hij een kwart eeuw geleden begon.

Als privépersoon blijft Marthijn Uittenbogaard strijden voor het bespreekbaar maken van en het streven naar acceptatie van oudere-jongere relaties. Hij doet dat voornamelijk door op zijn websites informatie over pedofilie en pedoseksualiteit te verzamelen, informatie in de

meest brede zin van het woord, dus ook over onderzoeken die de schadelijke gevolgen van pedoseksuele handelingen benadrukken.

Zijn activisme en de uitspraak van de Hoge Raad leveren Marthijn Uittenbogaard veel problemen op: bedreigingen, stenen en stoeptegels tegen en door de ruiten, brandend vuurwerk door de brievenbus, een vuurwerkbom op de voordeur – de lijst vult tientallen pagina's. Bovendien wordt hij naar eigen zeggen geschaduwed door de politie en wordt zijn telefoon afgeluisterd.

Gaandeweg besluit hij zijn huis in Hengelo niet meer te verlaten; hij slijt zijn dagen door urenlang te gamen en zijn sites bij te houden. Voor de ramen van zijn huis laat hij kunststofplaten bevestigen en hij hangt beveiligingscamera's op, want de politie weigert dat te doen, ondanks verschillende verzoeken daartoe.

Voormalig Martijn-boegbeeld Marthijn Uittenbogaard en zijn partner Lesley zijn door de jaren heen vrienden van me geworden en ik vertrouw ze. Niet uit naïviteit of misplaatste trouw, maar als gevolg van openhartige gesprekken en een grondige bestudering van de feiten – en de vele leugens die over hen worden verspreid. Ik heb tot op heden nog geen enkel hard bewijs gezien dat een misdaad bevestigt.

Ik hield de afgelopen tien jaar contact met de twee mannen – twee bevlogen, lieve, zachtaardige mensen. Toen ik enkele jaren geleden bij hen logeerde, zag ik wat het isolement met Marthijn deed. Als een schuw vogeltje zat hij in een nagenoeg geblindeerd huis, gekluisterd aan zijn bijna levensgrote game-scherm. Lesley probeerde anoniem te blijven en ging dagelijks naar zijn werk in een magazijn. In zijn vrije tijd zette hij zich, overtuigd veganist, in voor de nodige charitatieve instellingen. Ik zag twee lotgenoten die veel van elkaar hielden.

Aanslag

Het is wachten op de dag dat er een aanslag op Uittenbogaard zal worden gepleegd. Het wordt een ochtend in 2020. Een 41-jarige man uit Spakenburg dringt 's morgensvroeg het huis van Marthijn en zijn partner Lesley binnen, rent de trap op, gaat de slaapkamer binnen en dreigt Marthijn met een fileermes dood te steken. Een logerende vriend hoort de geluiden, kan op tijd ingrijpen en slaat het mes uit de handen van de man die naast het bed van Marthijn staat.

De man vlucht, maar wordt kort daarop gearresteerd. Nog dezelfde dag wordt hij vrijgelaten, maar hij krijgt wel een gebiedsverbod opgelegd. Een rechtszaak volgt. De man hoeft niet de gevangenis in; de rechter geeft hem een taakstraf van 150 uur.

De man, die al acht keer was opgenomen vanwege manisch-depressieve klachten, beweert dat hij de woning was binnengedrongen vanwege berichten in de media. Daarin stond dat er in het huis van Marthijn een kinderkamer met dildo's was aangetroffen en dat de partner van Marthijn was aangehouden op verdenking van het voorbereiden van kindermisbruik.

Rondom de aanslag op Marthijn had ik veel contact met de mannen, en al helemaal ten tijde van de inval en de arrestatie van Lesley. Marthijn is er nog altijd van overtuigd dat zijn partner destijds is opgepakt om h m te intimideren, om h m de mond te snoeren. Hij schreef me: 'Ik heb gezien hoe mijn partner werd afgevoerd op basis van een compleet verzonnen aanklacht. [...] De verlengingen van het voorarrest waren schandalig. Ook mocht ik als partner niet naar de zittingen toe vanwege coronamaatregelen. Journalisten mochten er wel naartoe! Het enige wat men tegen mijn partner had was dat hij de-partner-van was. Daarop, en op de leugens dat ouders niet wilden dat hij zou vrijkomen, werd zijn voorarrest telkens verlengd. Schandalig.'

Arrestatie

In 2020 vindt een huiszoeking plaats in het huis van Marthijn en diens partner Lesley. Die wordt juridisch gelegitimeerd door Marthijn te verdenken van 'opruiing'; het OM verwijst daarbij naar uitingen op zijn websites en in de media. Lesley wordt tijdens de huiszoeking gearresteerd, vervolgens tien weken in isolatie geplaatst en pas na een half jaar vrijgelaten.

Het OM brengt naar buiten dat Lesley wordt verdacht van 'voorbereiding van het ontvoeren en verkrachten van een kind.' Ook meldt het OM dat in het huis van Lesley en Marthijn een kinderkamer is aangetroffen en in de schuur een studio om kinderporno te maken. Op Lesley's slaapkamer worden seksattributen gevonden, waaronder dildo's. En in zijn rugzak worden volgens het OM onder meer een stanleymes, glijmiddel en verdovingsmiddelen aangetroffen – die duiden op het voorbereiden van een misdaad.

Het OM laat Lesley twee jaar bungelen. Eind april 2022 komt de zaak eindelijk voor de rechter. De beschuldiging van 'voorbereiden van ontvoering en verkrachten van een kind' is uit de aanklacht verdwenen, evenals het bezit van tientallen plaatjes met kinderporno. Er is volgens het OM toch geen sprake van een kinderkamer, en ook niet van een studio om kinderporno te maken.

De tie wraps en het stanleymes blijkt Lesley (net als zijn collega's) nodig te hebben voor zijn werk – hij is magazijnmedewerker. Het 'glijmiddel' betreft een potje Working Hands crème – hij heeft vanwege zijn fysieke werk handkloven. De verdovingsmiddelen betreffen

magnesiumpillen om terugkerende pijn in de beenspieren te verdoven, een gevolg van Lesley's veganisme.

'Kinderporno'

De aanklacht tegen Lesley is door het OM terugbracht tot 'het maken en bezitten van kinderporno'. De eis: een jaar gevangenisstraf, waarvan vier maanden voorwaardelijk. Lesley wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien weken. (Hij zat een half jaar in voorlopige hechtenis.) Uit het vonnis: 'De verdachte heeft zich schuldig gemaakt aan het vervaardigen van een filmpje met daarop kinderpornografie. De verdachte heeft met seksuele bedoeling de blote billen van een minderjarig jongetje gefilmd.' (Met seksuele bedoeling – hoe meet je dat?)

Lesley maakt al jaren familiefilmpjes voor een bevriend gezin. Tijdens een van die opnames laat een van de kinderen uit baldadigheid zijn broek even zakken. Het OM heeft dat beeld uit het filmpje geknipt en aan de rechter voorgelegd: 'kinderporno'. Een door Lesley's advocaat overlegde brief, waarin een van de ouders schrijft dat Lesley onschuldig is en snel vrij moet komen, wordt door de rechter genegeerd.

Lesley doet na zijn vrijlating twee zelfmoordpogingen en hij blijft met depressies kampen. Zijn werkgever, buurtgenoten, de vrijwilligersverenigingen waar hij bij betrokken was en veel vrienden willen niets meer met hem te maken hebben. Hij moet opeens door het leven met een strafblad waarin staat dat hij is veroordeeld voor het vervaardigen van kinderporno. Lesley gaat niet in hoger beroep, want dat kan hij mentaal niet aan.

Lesley stuurde me het verslag dat hij maakte tijdens zijn detentie. Ik las de aangrijpende en bovenal ontluisterende tekst met afgrijzen. 'Ik dacht dat ze mij voor iemand anders aanzagen en dat ik dat vast kon ophelderen. [...] Ik heb nooit kinderen misbruikt en zal dat ook nooit doen. Alleen al het idee dat ik kinderen pijn zou doen doet mij verdriet. [...] Ik barst regelmatig in huilen uit over de ongenueanceerde berichtgeving over mij.'

'Ook wordt moeder I. door haar directe omgeving verantwoordelijk gezien voor het leveren van kinderen aan een pedofiel die volgens de mensen kinderen misbruikt. I. barst soms spontaan in huilen uit. Zowel het onderzoek, als ook hoe de omgeving naar aanleiding van nieuwsberichten daar op reageert, hebben haar diep beschadigd. Ik heb geen kinderen misbruikt en ben dat ook niet van plan te doen. Het OM en de politie hebben in deze zaak wel misbruik gemaakt van mensen, waaronder ook kinderen, de schade aan hen is onmetelijk en levenslang.'

‘Voorzetting’ vereniging

De inval in het huis van Marthijn en Lesley blijkt een direct gevolg te zijn van een onderzoek van RTL Nieuws. Dat ging naar eigen zeggen maandenlang undercover binnen een besloten email-groep ‘waarin Vereniging Martijn nog altijd actief is’. In die groep werden volgens RTL ook tips gegeven om kinderen te misbruiken. Voor de goede orde, de email-groep was niet besloten, ook niet-pedofielen en (undercover)journalisten konden daar lid van worden.

RTL plaatste op zijn site overigens een opvallend kader: ‘Een pedofiel is een persoon met seksuele gevoelens voor kinderen jonger dan 13 jaar. Pedofilie is een seksuele voorkeur, en in Nederland niet strafbaar. Seksueel misbruik van kinderen is, samen met het bekijken en downloaden van kinderporno, wel strafbaar. Dat gebeurt lang niet altijd door pedofielen: een meerderheid van de kindermisbruikers heeft geen pedofiele gevoelens, maar kampt met antisociale en seksuele stoornissen.’

In 2021 besluit het OM, mede op basis van het RTL-onderzoek en de huiszoeking, drie mensen te vervolgen voor voortzetting van de verboden ‘pedoclub Martijn’: Nelson, Norbert en (boegbeeld) Marthijn – alle drie zonder strafblad. Nelson wordt vrijgesproken, want hij is nooit lid geweest van vereniging Martijn. De andere twee horen gevangenisstraffen tegen zich eisen. Norbert wordt tot vier maanden veroordeeld, omdat hij Marthijn heeft geholpen met het technisch onderhoud van de sites. Marthijn krijgt zes maanden onvoorwaardelijke gevangenisstraf, waarna hij in hoger beroep gaat.

Gedachtegoed

Een citaat uit het vonnis van Marthijn d.d. 8 maart 2022. ‘De verdachte heeft samen met zijn medeverdachte [Norbert] de werkzaamheid van de verboden vereniging Martijn voortgezet door het plaatsen van publicaties op diverse websites en het doen van uitingen via een mailinglijst en Twitter.’

De op de sites verkondigde opvattingen komen volgens de rechtbank overeen met die van de verboden vereniging. Dat de verkondigde opvattingen grotendeels ook citaten zijn van politici en wetenschappers, wordt in het vonnis niet benoemd. Bovendien is het logisch dat de opvattingen overeenstemmen; Marthijn (geboren in 1972) werd destijds lid omdat hij in het gedachtegoed van de in 1982 opgerichte vereniging zijn persoonlijke overtuigingen herkende.

Het vonnis vervolgt met deze opvallende passage: ‘Wel merkt zij op dat dat gedachtegoed niet gelijk kan worden gesteld met kindermisbruik of het aanzetten daartoe. Dat hiervan sprake was of zou zijn geweest, is in de procedure die heeft geleid tot de verbodenverklaring van de

vereniging Martijn ook niet naar voren gekomen. De verdachte is ook nooit veroordeeld voor zedenfeiten (of enig ander feit).’ En dan toch een gevangenisstraf van zes maanden eisen.

Omdat Marthijn en Norbert werden veroordeeld voor het voortzetten van vereniging Martijn besloot ik samen met oud-universitairdocenten seksueel burgerschap Gert Hekma (†2022) en diens partner Mattias Duyves, emeritus hoogleraar Meindert Fennema en schrijver Delphine Lecompte een daad te stellen. De laatste alinea’s van een opiniestuk dat we aanboden aan alle kwaliteitsmedia:

‘Een samenleving die daadwerkelijk is begaan met de belangen en de veiligheid van kinderen neemt geen genoegen met het creëren en vervolgens hardvochtig vernietigen van demonische symbolen. Die investeert volop in jeugdzorg en onderwijs, die zorgt ervoor dat de uit huis gehaalde Toeslagschandaal-kinderen zo snel mogelijk met hun ouders worden herenigd, die laat kinderen niet in bittere armoede opgroeien, die laat aangiftes van kindermisbruik en - mishandeling niet maandenlang, soms zelfs jarenlang op de plank liggen, en die laat uit oorlogsgebieden gevluchte kinderen niet aan hun lot over.

Tot slot. De meerderheid van de Tweede Kamer stemde vorige maand in met de toevoeging ‘seksuele gerichtheid’ als non-discriminatiegrond in artikel 1 van de Grondwet. Het voorstel ligt nu bij de Eerste Kamer. Er is bewust gekozen voor de term ‘gerichtheid’ en niet voor ‘geaardheid’. De reden is dat de term ‘gerichtheid’ wettelijk gezien alleen zogenoemde consensuele gerichtheden vertegenwoordigt. Mensen met een pedofiele gerichtheid worden hierdoor uitgesloten. De gedachte erachter: wanneer zij concrete uiting aan hun gerichtheid zouden geven, maken ze zich schuldig aan strafbare feiten. Ook de overheid heeft last van vooroordelen. [De wet is inmiddels aangenomen, AHJD.]

Om te protesteren tegen de heksenjacht op pedofielen stellen wij een daad: vanaf heden nemen wij de site www.brongersma.info van Marthijn Uittenbogaard over. Dit om te voorkomen dat het door hem in de afgelopen decennia opgebouwde rijke archief wordt vernietigd. Mocht Uittenbogaard in hoger beroep worden vrijgesproken, dan is de site weer van hem. (Norbert de Jonge gaat niet in hoger beroep, hij vertrouwt de rechterlijke macht niet meer.) Wordt Uittenbogaard veroordeeld voor het uiten van zijn mening – hetgeen we ons niet kunnen voorstellen, van een rechter verwachten we een onafhankelijke, zorgvuldige werkwijze – dan zoeken we een geschikte host voor het archief. We denken in eerste instantie aan het COC of het IHLIA.

Stop met het criminaliseren van mensen met een pedofiele geaardheid. Ga met ze in gesprek, bescherm ze, help ze, luister naar ze – daar heeft iedereen baat bij. En torn vooral niet aan de vrijheid van meningsuiting.'

Het stuk werd geweigerd door alle kwaliteitsmedia die wij benaderden.

Ecuador

Omdat Marthijn en Lesley geen (veilige) toekomst meer hebben in Nederland, besluiten ze te emigreren naar een land waar het leven goedkoop is. Ze kiezen uiteindelijk voor Ecuador, omdat ze daar een oud hotel kunnen kopen. Het plan is om op de benedenverdieping een veganistisch restaurant te openen en in de rest van het pand appartementen te maken en die te verhuren.

Ze schakelen lokale bouwvakkers in voor de verbouwing. Ook enkele dorpsbewoners komen (betaald) helpen. Hun kinderen spelen ondertussen met de PlayStation van Marthijn, voor hen een luxe die ze zich niet kunnen veroorloven. Nelson komt op bezoek en huurt een kamer, maar Lesley stuurt hem weg; diens alcohol- en drugsgebruik en fatalistische houding kan hen in gevaar brengen. Nelson vertrekt naar Mexico.

Norbert, al meer dan vijftientig jaar een vriend van Marthijn, komt enkele maanden later langs, evenals een (hetero)vriend. Zij vertrekken snel weer. Ze vinden het onverstandig dat dorps- en bouwvakkerskinderen vrijelijk het huis in en uit lopen. Bovendien beginnen in de plaatselijke media omineuze berichten te verschijnen.

Het hotel, zijn nieuwe eigenaren en hun bezoekers blijken al een tijd op het vizier te staan van pedojager Tim Ballard van O.U.R. (Operation Underground Railroad) en de Nederlandse organisatie Free a Girl. Die laatste besloot de mannen op te sporen na hun emigratie en schakelde O.U.R. in.

QAnon

Tim Ballard is een conservatieve mormoon, een fanatieke Trump- en QAnon-aanhanger, die met zijn organisatie wereldwijd jacht maakt op vermeende pedofielen(netwerken) en pro-abortus-activisten. Ook fulmineert hij tegen de LHBTIQ+-gemeenschap; alleen heterorelaties zijn volgens hem godvruchtig. Zijn organisatie haalt jaarlijks vele miljoenen op, zonder dat duidelijk is waar dat geld precies naartoe gaat.

Bovendien lopen er verschillende onderzoeken tegen hem en zijn organisatie; hij wordt verdacht van uitlokking, liegen over acties van O.U.R. en het verspreiden van complottheorieën over 'pedonetwerken'. Hij claimt duizenden kinderen uit handen van criminele

(pedo)organisaties te hebben gered, maar bewijzen ontbreken. Niettemin groeit zijn invloed. Hij is bevriend met verschillende (populistische) staatshoofden.

Het Algemeen Dagblad schrijft op 24 juni 2022 over de arrestatie: 'De veroordeelde en sindsdien voortvluchtige pedoseksueel Marthijn U. uit Hengelo is donderdagavond opgepakt in Ecuador. Ook de voortvluchtige pedofiel Lesley L. werd opgepakt.' Het Parool schrijft diezelfde dag: 'Marthijn U. zou gearresteerd zijn na een klopjacht.' Voor de goede orde, Marthijn Uittenbogaard is geen pedoseksueel en hij was niet voortvluchtig.

Het vervolg van het bericht van het AD. 'In Ecuador is diezelfde donderdag ook de bekende pedofiel Lesley L. gearresteerd. De gevluchte Lesley L. werd op 26 april 2022 in Rotterdam veroordeeld tot 10 weken cel voor het vervaardigen van kinderporno. L. werd nu gearresteerd in de badplaats Canoa, wegens vermoedelijk misbruik van drie jonge kinderen in zijn woning. [...] De organisatie Free a Girl had belastende informatie over de drie mannen doorgespeeld aan haar Amerikaanse partner Operation Underground Railroad en de autoriteiten van Mexico en Ecuador.' Voor de goede orde, ook Lesley was niet voortvluchtig; hij was ten tijde van de arrestatie aan het werk in het hotel.

Het Parool schrijft verder: 'Volgens Free a Girl verbleven verschillende kinderen regelmatig in het huis van L. en U. Zij zouden zijn gelokt met het verhaal videogames te komen spelen. In ruil voor snoep en geld zouden zij seksuele diensten hebben moeten verlenen. Ook zouden er feestjes zijn georganiseerd met kinderen aan het zwembad, waar kinderen aangeraakt en soms onder invloed van drugs verkracht werden. Er zou sprake zijn van het misbruik van tientallen kinderen, meldt Free a Girl.'

Ik hield ook contact met Marthijn en Lesley toen ze in Ecuador een nieuw bestaan probeerden op te bouwen. Marthijn liet me in het begin weten doodsbang te zijn dat iemand hun identiteit zou achterhalen; ze meden plekken waar (Nederlandse) toeristen kwamen.

Enkele minuten voordat Marthijn werd gearresteerd, had ik appcontact met hem. Hij was op weg naar Nederland om daar zijn situatie te heroverwegen en om het hoger beroep voor te bereiden. Zijn laatste bericht: 'We doen niks, maar overal leugens op internet. [...] Norbert had ook al last, denk dat ik dat ook krijg bij douane hier. [...] Fascisme [...] Ik hoor Wonderful World op luchthaven. Niet van Louis Armstrong, maar een cover.'

Enkele dagen na de arrestatie bereikten me de eerste omineuze berichten. Marthijn en Lesley werden in de gevangenis door de maffia gemarteld en met hamers geslagen. De filmpjes werden naar bekenden gestuurd met de eis van losgeld. Werd er niet betaald, dan zouden de

mannen worden vermoord. Dat losgeld werd door enkele vrienden bijeengebracht en via betaalsites overgemaakt.

Enkele dagen later mailde Lesley mij: 'Marth en ik kwamen naar Ecuador met het doel een nieuw leven te starten. Zonder activisme. Een leven waar we gewoon over straat konden lopen. En gewoon bevriend konden raken met mensen. Veel mensen weten dat we onschuldig zijn en hebben dat ook verklaard. Die verklaringen zijn echter niet opgeschreven. We moeten nog een advocaat hebben. Zodat hij de verklaringen kan afnemen en het kan inbrengen. Het geslagen worden is wel gestopt paar dagen terug, maar je weet nooit of dat zo blijft.'

Ik kreeg enkele foto's van de cel en de binnenplaats. En van de mannen. Die stemden me niet vrolijk. Vooral Marthijn zag er vreselijk uit: broodmager en verdrietig. Lesley, onder de blauwe plakken, leek zich beter te redden. Hij schreef me dat hij het hotel en het restaurant wil schenken aan een veganistische beweging; met de opbrengst kunnen vrienden en armen uit het dorp worden geholpen.

'Zwembad'

Inmiddels wordt meer duidelijk over de arrestatie. In de lokale media waren verschillende berichten verschenen waarbij telkens de naam van Tim Ballard opdook. Het hotel zou (volgens hem) een internationaal netwerk van pedofielen huisvesten waarvan Marthijn en Lesley de leiders waren. Honderden kinderen werden er gedrogeerd, misbruikt en verkocht. Er zouden regelmatig seksfeestjes met kinderen worden gehouden in het zwembad van het hotel, iets wat ook Free a Girl beweerde. Voor nu is het voldoende om op te merken dat het hotel van Marthijn en Lesley helemaal geen zwembad heeft.

Ballard voert de berichtgeving in de maanden na de arrestatie op. Hij beweert in filmpjes dat hij meer dan vierhonderd slachtoffers in de woonplaats van Marthijn en Lesley heeft opgespoord en bevrijd. Hij verwijst daarbij nadrukkelijk naar de veroordeling van Lesley (vervaardigen van kinderporno) en de zaak tegen Marthijn (voortzetting verboden vereniging). De sneeuwbal blijft rollen en groeien.

Door de berichtgeving in de Ecuatoriaanse media worden de twee mannen uit veiligheidsoverwegingen overgeplaatst naar een afgesloten deel van de gevangenis, een ruimte die ze moeten delen met zeven drugsverslaafden. Inmiddels is er een advocate in beeld, die contact houdt met een familielid van Marthijn.

Na een tijdje wisten Marthijn en Lesley een advocate te regelen. Ze vroeg een bedrag van dertigduizend euro om de rechter en de politie om te kopen. Een dag later werd dit bedrag verhoogd naar honderdzesigduizend euro. Misschien werd ook zij bedreigd. Het feit dat de communicatie via Google Translate plaatsvond, maakte het er niet gemakkelijker op, de advocate spreekt nauwelijks Engels.

Samen met het familielid, waarmee de mannen in contact stonden en staan, besloot ik hier niet op in te gaan, wellicht was het een val. Het familielid kreeg gelukkig contact met Lesley via de gevangenstelefoon, en ook hij en Marthijn wilden geen illegale acties, maar een eerlijk proces. De advocate bond daarop in, maar ze moest wel geld hebben om onderzoek te doen en de zaak te kunnen voorbereiden.

Martijn en Lesley stonden inmiddels weer in contact met dorpsgenoten. Van hen hoorden ze dat Tim Ballard de media betaalde voor de omineuze berichtgeving. Ook bereikten Martijn en Lesley berichten dat Ballard getuigen betaalde om valse verklaringen te geven; weigerden ze dit – de vrienden wezen op de onschuld van Lesley en Marthijn –, dan dreigde hij hen met een proces en gevangenisstraf. Ook hoorden ze dat Amerikanen die in contact stonden met Ballard geld boden om hen te vermoorden.

De eerste zitting, zonder Marthijn en Lesley, werd volgens de advocate door de rechter stilgelegd; hij wilde meer geld voor hem en zijn secretaris. Ook dreigde hij bij niet-betaling de mannen naar een andere gevangenis over te plaatsen.

Corruptie

De toon in de Ecuatoriaanse media wordt grimmiger. De kranten en sites beweren dat Ballard het grootste internationale pedonetwerk ooit heeft ontmaskerd. Niet veel later worden Lesley en Marthijn plotseling overgeplaatst naar de beruchtste gevangenis van het land, de Guayaquil Prison. Volgens de advocate waren er plannen om Marthijn en Lesley op te hangen in hun cel en zelfmoord te suggereren. Vandaar de verhuizing.

De Nederlandse advocaat Sidney Smeets probeert de zaak opnieuw aanhangig te maken bij het Ministerie, maar dat leidt weer niet tot succes. Wel krijgt hij de adressen van drie advocatenkantoren die 'waarschijnlijk' niet corrupt zijn. Zowel het familielid van de mannen als hun advocate probeert hen in te schakelen, maar de advocaten willen de zaak niet aannemen; er is te veel negatieve berichtgeving in de media.

Opnieuw begonnen de afpersingen, Lesley en Marthijn waren een lucratief verdienmodel geworden. Wanneer ik op mijn mobiel het netnummer van Ecuador zag, nam ik de telefoon niet meer op. Ook het familielid reageerde niet meer. Uiteindelijk stopte de afpersing.

Een 'invloedrijke' medegevangene liet aan Lesley weten dat hij hen naar Guayaquil had laten brengen, omdat hij hen wilde gebruiken voor een gevangenenruil met Nederland. Of dat waar is, weten we niet, maar Marthijn en Lesley waren weer even 'veilig'. De advocate gaf aan meer geld nodig te hebben voor het onderzoek, dus opnieuw maakten we geld over; steeds in kleine bedragen, om geen argwaan te wekken – Ecuador staat te boek als 'verdacht' en zakelijke transacties zijn daarom verboden.

In die dagen stuurde Lesley de volgende mail: 'Onze advocaat is zeer slecht, en waarschijnlijk een oplichter. Ze heeft ons meer dan 20.000 dollar gekost en het proces moet nog beginnen. Mensen hier zeggen dat ze een oplichtster is. Ze vroeg recent overplaatsing aan voor ons naar Bahia. Dit terwijl ze weet dat het daar voor ons onveilig is. Ook heeft ze weer eens niet met ons overlegd. En ze had al aangegeven onze advocaat niet meer te zijn. Ook kost deze recente aanvraag zogenaamd weer een paar duizend dollar. In dit land draait alles om geld aftroggelen, geld jatten, chanteren, bedriegen.'

Toch klonken Marthijn en Lesley in hun berichten over het algemeen niet verbitterd. Ik ontving de nodige ontroerende berichten en teksten, en regelmatig dook daarin de naam Ghandi op. Marthijn en Lesley zijn voor vreedzaam protest, geen haat richting hun vijanden. En geloven in waar je voor staat.

Andere berichten waren daarentegen behoorlijk omineus. 'Twee dagen terug 14 doden. Gevangenen hebben mitrailleurs, pistolen, messen etc. De gevechten, schoten en harde ontploffingen, horen we wel maar die zijn op een andere locatie, in de buurt.'

En deze, over een bevriend dorpsgenoot: 'Dan kom een verklaring van G. die zegt "de politie valt mij telkens lastig, ik wil dat dit stopt. De politie wil per se dat ik een valse verklaring over Lesley geef. Ze hebben me daar geld, en ook goederen zoals een tv en koelkast voor aangeboden. Ik heb gezien dat ze mijn zus ook hebben proberen om te kopen.'

Lesley meldde me ook dat de persoon die hem in de eerste gevangenis waar ze verbleven martelde en losgeld vroeg onlangs is vermoord. En dit: 'De advocaat die zei van de maffia te zijn die onze zaak wilde doen maar absurde bedragen vroeg om ons vrij te kunnen kopen is trouwens twee maanden terug ook geliquideerd.'

Staatsprijs

Ondertussen krijgt Tim Ballard een staatsprijs uit handen van de vrouw van de president van Mexico vanwege het ontmantelen van 'het netwerk' van Marthijn, Lesley en Nelson. Hoe het met de laatste gaat, is onduidelijk. Wel bestaat het vermoeden dat Ballard een val heeft gezet en bij diens arrestatie aanwezig was.

Bij de arrestatie van Lesley was hij in elk geval prominent present, gekleed in een politie-uniform en voorzien van een mitrailleur. Zijn team filmde de spectaculaire arrestatie; de beelden zullen worden vertoond in een documentaire die Ballard in maart 2023 online wil zetten, *The Hidden War*. Hij beweert online dat hij van plan is om voor de promotie daarvan onder meer naar Nederland te komen.

De mannen hebben ondertussen nog geen rechter gezien; buiten hen om wordt de detentie verschillende keren verlengd. Ze weten nog altijd niet precies waarvan ze worden verdacht. Marthijn mailt Amnesty International, ook over de rechtszaak die nog in Nederland loopt. De woordvoerder laat weten: 'We richten ons niet op individuele gevallen maar op situaties waarbij de kritiek (van de media, de politieke partijen, actiegroepen, advocaten en onderzoekscommissies etc. etc.) op de autoriteiten doelbewust en systematisch geblokkeerd worden (zoals in China bijvoorbeeld).'

Ik mailde Evelien Hölsken van Free a Girl en hun ambassadeur Arjan Erkel, eens zelf een onschuldige gevangene. Ik legde de situatie in Ecuador uit, inclusief de informatie over hun samenwerkingspartner Tim Ballard. Ik gaf aan een constructief gesprek met hen te willen, niet in de verwijtende sfeer. Geen reactie. Waarschijnlijk zitten Hölsken en Erkel behoorlijk in de maag met de zaak die Free a Girl met zoveel bravoure in de media heeft gebracht en die de mannen in levensgevaar heeft gebracht.

De Telegraaf interviewde in die tijd Tim Ballard. In reactie op de aan hem via Sidney Smeets voorgelegde tekst schreef Lesley, zoals ik al aangaf staat hij in nauw contact met bevriende dorpsbewoners: 'Ik hoorde dat de kinderen bij mijn arrestatie 24 uur vastgehouden werden door de politie. En telkens bedreigd werden met knuppel geweld. Toen ze honger hadden, kregen ze geen eten. Politie zat voor hun neus te eten en ze uit te lachen. De ouders zaten buiten te huilen. Omdat het hier bekend is dat de politie gewelddadig is. Tim Ballard was er telkens bij. En bedreigde de ouders meerdere keren. Probleem is dat als je dit openbaar meldt. Dan loop je hier veel gevaar. Tim Ballard kan zijn gang gaan in deze landen. Met zijn geld kan hij de politie en OM om zijn vinger winden. En mensen durven zich niet te verdedigen.'

De Telegraaf besloot het interview met Ballard niet te plaatsen.

Brongersma

Ondertussen meldt ook het Openbaar Ministerie in Nederland zich weer. Dit keer niet bij Marthijn en Lesley, maar middels een aangetekende brief bij de mensen die de sites www.marthijn.nl en www.brongersma.info hosten. Op 17 november 2022 schrijft de Officier van Justitie:

‘De rechtbank is van oordeel dat de website www.brongersma.info kan worden aangemerkt als een voortzetting van de werkzaamheid van een organisatie die bij onherroepelijke rechterlijke beslissing verboden is verklaard. Het voortzetten van die werkzaamheid levert een strafbaar feit op als bedoeld in artikel 140 lid 2 Wetboek van Strafrecht. Gelet op het voorgaande verzoek ik u dringend de illegale content binnen 7 dagen ontoegankelijk te maken en voor zover mogelijk te verwijderen.’

De site www.brongersma.info moet volgens het OM offline en worden verwijderd. Onze host volgde het verzoek op, bang voor vervolging en de daaraan gekoppelde hoge advocaatkosten. Inmiddels hebben we juridisch advies ingewonnen en daaruit blijkt dat de inhoud van de site niet strafbaar is en dat het vonnis ook niet bepaalt dat de site offline moet. De vernietiging van de site kan bovendien niet gevorderd worden omdat het hoger beroep van Marthijn nog moet dienen. Meindert Fennema en ik onderzoeken nu hoe we de site zo snel mogelijk weer online kunnen krijgen. De overige mede-eigenaren zijn afgehaakt.

PEN Nederland

Tot slot de persoonlijke gevolgen. Uiteraard vallen ze totaal in het niet bij hetgeen Lesley en Marthijn meemaken, maar ze zeggen veel over de (intolerante) tijdgeest.

Dat ik de nodige bedreigingen zou krijgen, zal niemand verbazen. Ook mij niet. Maar ik had me niet kunnen realiseren dat twintig jaar werkervaring in zo korte tijd kon verdampen. Mijn werk als econoom, adviseur, projectleider, eind- en hoofdredacteur, workshopleider, docent etc. was opeens niets meer waard. Het woord ‘pedofilie’ maakt vreemde krachten los. Tik mijn naam in op elke willekeurige zoekmachine en het woord duikt op, vaak voorzien van ongenueanceerde en suggestieve berichtgeving. (‘Pedofiele schrijver steunt kinderverkrachters.’)

Ik werd ontslagen, klanten namen afscheid, mijn communicatiebureau ging failliet, optredens en (literaire) projecten werden (en worden) gecancelled, boeken bekrast geretourneerd, de sociale media deden waar ze nog altijd in uitblinken. Ook in recensies van mijn boeken dook

en duikt het woord 'pedofilie' regelmatig op, de (buitenliteraire) vent is blijkbaar belangrijker dan de vorm, en uiteraard is dat funest voor de in- en verkoop. Mijn literaire carrière blijft slinken, verdampen – al zal dat niet alleen aan 'Martijn' te wijten zijn. Het overgrote deel van mijn inkomen levert het Nederlands Letterenfonds, waarvoor veel dank, maar dat kan natuurlijk niet langer zo doorgaan.

Op het hoogtepunt van de bedreigingen en ontslagen benaderde ik PEN Nederland. Alexis de Roode liet namens het bestuur weten dat PEN mij niet wilde helpen. Volgens hen had ik de gevolgen zelf veroorzaakt; bij een onderwerp als pedofilie weet je wat je te wachten staat. Ik antwoordde dat een kritische schrijver in Iran of China ook weet wat de gevolgen van zijn of haar handelen kunnen zijn. Helaas, geen hulp, ook bij PEN regeert het salonactivisme. Datzelfde ervoer Kristien Hemmerechts nadat ze werd bedreigd na het verschijnen van haar roman over de vrouw van Marc Dutroux, De vrouw die de honden te eten gaf. Ze klopte aan bij PEN België en kreeg nagenoeg hetzelfde te horen als ik.

Ondanks de vele tegenwerking blijft mijn devies evenwel onveranderd: immer overmoedig voorwaarts! Wij vormen de tijdgeest!

We schrijven nu begin februari 2023. Marthijn en Lesley zitten ongeveer acht maanden opgesloten in Ecuador en ze zijn nog altijd niet voor een rechter verschenen. De zoektocht naar een niet-corrupte advocaat aldaar gaat door, evenals die naar middelen om de verdediging te kunnen financieren. Volgens de laatste berichten staat de rechtszaak voor begin maart gepland. Het hoger beroep van Marthijn in Nederland moet nog dienen, een datum is nog niet bekend.

Op 3 februari jl. mailde Lesley me:

'Nog 27 dagen

We hebben nog geen (goede) advocaat

We hebben geen dossier

We hebben geen verklaringen'

Verantwoording:

Bij het schrijven van dit essay heb ik gebruik gemaakt van enkele teksten die ik eerder publiceerde, waaronder Rafelranden van de moraal (Uitgeverij Atlas Contact, 2013).

Ik heb de tekst voorgelegd aan Marthijn en Lesley, om er zeker van te zijn dat ik hen niet onnodig in gevaar breng; enkele passages (over de maffia) heb ik daarop verwijderd. Ook advocaat Sidney Smeets heeft die eerdere versie gelezen en becommentarieerd. Norbert mailde het volgende: 'This is a standardized reply. A portion of your email contains subject matter related to pedophilia, either explicitly or indirectly. Nowadays, certain Dutch nationals discussing such subjects in any way risk imprisonment. Therefore, unfortunately, it's too dangerous for me to react to your email.'